

Arrest

nr. 182 488 van 20 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 20 augustus 2015 een asielaanvraag in. Op 7 augustus 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland. Op 19 augustus 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen door de luchtvaartpolitie van Brussel Nationaal.

1.2. Op 24 augustus 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 augustus 2016 werd ter kennis gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/08/2015

Overdracht CGVS: 26/01/2016

U werd op 2 juni 2016 van 09.28u. tot 13.34u. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester Alexandra D'Archambeau, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 14 mei 1990. U heeft uw hele leven in uw ouderlijk huis gewoond in Bagdad, eerst in de wijk Al-Ghazaliya en vanaf 1999 op verschillende adressen in de wijk Al-Amria. Uw beide ouders verblijven momenteel in Samson in Turkije. U bent van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Hayali.

Uw vader is een bataljoncommandant (Mukadem) geweest bij de luchtmacht van het Iraakse leger. Uw vader heeft deelgenomen in de oorlog tegen Iran en Koeweit. In 1991 kon uw vader met vervroegd pensioen gaan. Naderhand was hij actief als makelaar van vastgoed zonder officieel agentschap of kantoor. Vanwege de militaire carrière van uw vader was hij ook lid van de Baathpartij. Hij bereikte hier de status van het actieve lidmaatschap (Udw 'Amil). U heeft verder geen weet van de activiteiten die uw vader voor de Baathpartij heeft ontplooid. Uw moeder is leerkracht van beroep.

U heeft nog één broer en drie zusters. Twee van uw zusters verblijven bij uw ouders in Turkije. Uw broer woont op zich zelf in Turkije en uw zus R. huurt een woning naast uw voormalig ouderlijk huis in de Al-Amria wijk in Bagdad. R. haar leven gaat goed. Ze heeft nooit problemen gekend. Het huis van uw ouders wordt momenteel verhuurd.

U heeft een academische bachelor behaald in de economie in 2012. U heeft na uw afstuderen werk gezocht bij verschillende overheidsinstellingen. U kwam echter nooit in aanmerking omdat u niet over de juiste relaties beschikte. Vervolgens heeft u negen maanden gewerkt in een winkel voor damesmode en daarna vijf maanden in een winkel voor voedingswaren. Tot slot heeft u nog anderhalve maand gewerkt bij een handel in rookwaren. Dat was tot uw vertrek uit Irak.

Op 22 februari 2009 is uw vader gearresteerd geweest en berecht op verdenking van deelname aan terroristische handelingen. Op 11 juni 2014 is uw vader in vrijheid gesteld, nadat de aanklacht werd veranderd van deelname aan terrorisme naar een juridisch berechtbare misdaad.

Op 22 juni 2014 kwam een groep van acht mannen naar u, uw broer en uw vader vragen. Jullie waren alle drie niet aanwezig. Hoewel ze het heel beleefd vroegen, rook uw moeder onraad. Ze belde u en uw vader op met de mededeling niet meer naar huis te komen. Uw broer was op dat moment in Jordanië voor zijn werk. U bent gaan onderduiken bij een vriend en uw vader bij zijn zus in de Green Zone.

Op 26 juni 2014 bent u samen met uw vader gevlucht vanuit de internationale luchthaven in Bagdad naar Erbil in Iraaks Koerdistan. Op 28 juni 2014 zouden er weer acht mannen zijn langs geweest bij uw ouderlijk huis. Dit keer waren ze gewapend en hebben ze een huiszoeking gedaan.

Op 2 juli 2014 verliet u Erbil en bent u naar Turkije gereisd. Vervolgens heeft u een jaar in Turkije verbleven. Op 5 augustus 2015 bent u vertrokken naar Griekenland. U bent de zee overgestoken met een rubberen boot. Daarna bent u via een reis langs enkele Balkanlanden in Oostenrijk aangekomen, waar u het vliegtuig heeft genomen naar België. Op 19 augustus 2015 bent u in België gearriveerd en de dag nadien heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, kopieën van de rantsoenkaart van uw vader, de woonkaart van uw moeder, een attest van afstuderen van u, een aanvraag bij de al Saheed bank van uw moeder, een vonnis van de rechtbank omtrent de vrijlating van uw vader, documenten waaruit blijkt dat uw vader als vermist werd opgegeven en u toont een omslag van DHL waaruit blijkt dat er documenten naar u zijn toegestuurd vanuit Samson in Turkije op 3 februari 2016.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vreest voor vervolging op basis van de eerdere arrestatie en detentie van uw vader. U vreest ook gearresteerd te worden en oneerlijk berecht (gehoorverslag CGVS, dd. 2/6/2016, p. 12-13). Uw asielrelaas bevat echter dusdanige inconsistenties en tegenstrijdigheden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feitelijkheid van de door u verklaarde gebeurtenissen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het

bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uw gedrag en dat van uw moeder niet overeen te stemmen met de door u geuite vrees. U verklaarde dat u noch andere familieleden van het gezin naar de rechtbank zijn gegaan, omdat jullie vreesden om ook gearresteerd te worden (CGVS, p. 15). U vreesde de autoriteiten en u had veel kosten voor de gerechtelijke procedure van uw vader (CGVS, p. 14-15). U stuurde zelfs wekelijks herlaadkaarten voor de telefoon naar uw vader die op dat moment in de gevangenis zat (CGVS, p. 15). Ondanks dit alles, was uw moeder in staat om een nieuw huis te bouwen (CGVS, p. 15). Afgezien van de kosten die het bouwen met zich mee brengt is het bouwen van een huis een teken van standvastigheid, een duurzaam verblijf op een locatie. De kosten van de bouw kunnen immers niet gemakkelijk gerecupereerd worden. Op geen enkele wijze toont dit gedrag dat u een actuele vrees voor vervolging had. U bleef in eerste instantie zelfs op hetzelfde adres wonen waarvandaan uw vader gearresteerd is geweest (CGVS, p. 15).

Vervolgens verklaarde u dat de wijk Amria is afgesloten van de buitenwereld met hoge betonnen muren en dat de wijk enkel toegankelijk is via checkpoints (CGVS, p. 6). Ondanks de scherpe controle bij de checkpoints in Amria kon uw vader de wijk ontvluchten en naar de Green Zone gaan. De Green Zone is de streng beveiligde zone van Bagdad waar de overheid en de belangrijkste internationale instanties zich hebben gevestigd, waarvan u beweert dat de toegangscontrole niet zo streng is als in de wijk Amria (CGVS, p. 17). Dit is volstrekt ongeloofwaardig en in tegenspraak met betrouwbare bronnen die over de veiligheidssituatie van de Green Zone berichten (zie blauwe map met land informatie: Inside Baghdad's Green Zone). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen volstrekt in tegenspraak zijn met informatie uit betrouwbare internationale bronnen, verklaart u dat er geen strenge controle is in het deel van de Green Zone waar uw tante verblijft. Er is echter geen enkele indicatie dat er een niet streng bewaakt deel van de Green Zone bestaat. Afgezien van het gebrek aan bewijs daarvoor, druist het ook in tegen de filosofie van de Green Zone, een zone waar de strengste veiligheidsnormen moeten zorgdragen voor de bescherming van de staat en haar belangrijkste instellingen. Uw vader kan nooit ongezien in de Green Zone zijn aangekomen bij zijn zus. In het geval hij werkelijk naar hier is gegaan, kan er onmogelijk sprake zijn van vervolging door de autoriteiten. Men zou immers precies hebben geweten waar hij was. U verklaarde bovendien dat het voor soennieten nagenoeg onmogelijk was om in de Green Zone te komen (CGVS, p. 14). Het feit dat het hem wel degelijk gelukt is wijst erop dat er geen enkele vrees voor vervolging uit hoofde van de autoriteiten bestaat, noch omwille van zijn soennitische geloofsstrekking en dat ook het strafrechtelijk dossier bijzonder twijfelachtig is. Als het voor gewone soennieten al zo moeilijk is dan is het voor een soenniet met een strafrechtelijk verleden uiteraard praktisch onmogelijk.

Daarnaast vertonen uw verklaringen met betrekking tot de detentie van uw vader belangrijke tegenstrijdigheden, die de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog eens beklemtonen. U zou niet naar de rechtbank kunnen gaan, omdat het in de Green Zone was gelegen en u daar geen toegang toe had (CGVS, p. 16). Vervolgens verklaart u dat uw moeder hem is komen opzoeken in de gevangenis van de Green Zone om hem een volmacht te laten ondertekenen. Uw moeder bleef weliswaar buiten, maar was wel in de Green Zone (CGVS, p. 16). U vreest de autoriteiten, maar u bent wel uw vader gaan bezoeken in de gevangenis van Chau Jamal (of Chamchamal) (CGVS, p. 16). U ging zogezegd spullen brengen. Kort daarna verandert u uw verklaring en ging u om hem een volmacht te doen laten ondertekenen (CGVS, p. 16). Dan blijkt eigenlijk uw moeder met een notaris naar uw vader te zijn geweest en was de gevangenis eigenlijk in de Green Zone gelegen (CGVS, p. 16). Niet alleen is uw relaas van de gebeurtenissen warrig en tegenstrijdig, u toont ook weinig interesse in het lot van uw vader. U bent maar één keer geweest om hem te bezoeken. U verklaarde zelfs dat u uw vader ondertussen al was vergeten (CGVS, p. 16). Al die tijd dat uw vader vast zou hebben gezeten bent u nooit lastiggevallen geweest door de autoriteiten of ergens van in verdenking gesteld. Uw gedrag toont op geen enkele manier dat u op een gegeven moment enige vrees diende te koesteren. Uw apathische houding ten opzichte van de vermeende situatie van uw vader versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van uw verhaal.

Bovendien is ook het Baath verleden van uw vader irrelevant. U verklaarde dat zijn vonnis inzake betrokkenheid bij terrorisme werd omgezet in het lidmaatschap van de Baathpartij (CGVS, p. 15). Echter is het algemeen geweten dat elke legerofficier lid moest zijn van de Baathpartij. Zowel het tijdstip van de berechting als het loutere Baathpartij lidmaatschap doet twifelen aan de feitelijkheid van de gebeurtenis. In 2005 immers begon de debaathificering al, enkel kopstukken van het Baathregime zijn berecht geweest of diegene van wie bewezen kan worden dat ze misdaden gepleegd hebben. Gevraagd naar de activiteiten van uw vader binnen de Baathpartij, gaf u te kennen dat u daar geen weet van heeft (CGVS, p. 5). U wist echter wel heel precies te vertellen over het wapen dat uw vader hanteerde ten tijde van de Irak-Iran oorlog (CGVS, p. 4). Er is bijgevolg geen enkele indicatie dat uw vader een

prominent lid was binnen de Baathpartij en dat u omwille van zijn verleden iets te vrezen zou hebben. Bovendien is het algemeen geaccepteerd dat mensen lid waren van de Baathpartij, daar het vaak een noodzaak was om aan een job te geraken (zie blauwe map: Ba'ath Party members and supporters of the former regime). Ook is het bij wet verplicht dat elke rechtbank haar handelingen kadert in de toepasbare wetgeving en hier expliciet melding van maakt (zie blauwe map: The Iraqi Criminal Justice System, an Introduction). In het gerechtelijke document dat u heeft overlegd, wordt er verwezen naar artikel 2004, een artikel dat niet terug te vinden is in de Iraakse strafwet (zie blauwe map: Penal Code No. 111 of 1969, as amended in 2010). Het document voldoet dus niet aan de minimale vormvereisten. Bovendien is het niet mogelijk om berecht te zijn geweest voor iets dat niet strafbaar is volgens de wet. Het loutere lidmaatschap van de Baathpartij is in elk geval onvoldoende. Het CGVS concludeert dan ook dat uw vader nooit berecht is geweest voor zijn Baathpartij lidmaatschap en dat u op geen enkel moment enige vrees diende te koesteren voor vervolging uit hoofde hiervan.

Tot slot is het strafrechtelijke dossier dat u heeft overlegd bijzonder summier in vergelijking met de verklaringen die u erover heeft afgelegd. U heeft drie advocaten in dienst gehad. Er hebben verschillende zittingen plaatsgevonden en u bent in beroep gegaan. Toch kan u enkel een gerechtelijk document voorleggen waaruit blijkt dat uw vader in vrijheid is gesteld (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat er heel wat papierwerk moet zijn geproduceerd, geeft u te kennen dat u denkt dat de advocaat alles heeft, maar dat die zich teruggetrokken heeft en u geen contact meer met hem heeft. Daarnaast bevestigt u dat er veel papieren waren, maar dat u niet aan de papieren kon geraken, omdat u en uw moeder niet naar de rechtbank durfden te gaan uit angst om ook gearresteerd te worden (CGVS, p. 15). Dit is uiteraard geen afdoende verklaring, daar uw advocaat u deze papieren kon geven. Gelet op uw opleiding, het beroep van uw moeder en het feit dat u blijk gaf van kennis over de gerechtelijke procedure (CGVS, p. 14), mag er van u verwacht worden dat u het belang van deze documenten kent en ze zou koesteren voor mogelijke vervolgingen. Gevraagd naar de details van de beroepsprocedure geeft u de inhoudt van het vonnis weer (CGVS, p. 15). Uw lichtzinnige houding ten aanzien van het gerechtelijk dossier en de lacunes in uw verklaringen doen het CGVS oordelen dat er nooit sprake is geweest van een gerechtelijke procedure tegen uw vader. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten dienen enkel ter staving van uw identiteit en plaats van herkomst, waarover er geen twijfel bestaat. De kopieën van de andere documenten kunnen alleen ter ondersteuning dienen om de feitelijkheid van uw asielrelaas te staven. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een

gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidsituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige

veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel acht verzoeker volgende bepalingen geschonden:

"Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Na een toelichting over de motivering van de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering dat (i) er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat zijn vader naar de "Green Zone" kon vluchten gelet op de scherpe controles, (ii) het niet normaal is dat verzoeker slechts eenmalig zijn vader is gaan bezoeken gedurende zijn detentie om een volmacht te laten ondertekenen, (iii) het Baath-verleden van zijn vader irrelevant is en dat hij geen strafbare feiten zou hebben gepleegd en (iv) het overgelegde strafdossier van zijn vader te summier is.

Verzoeker geeft een algemene toelichting over de Green Zone als de streng beveiligde zone van Bagdad waar de overheid en de belangrijkste internationale instanties zich hebben gevestigd aan de hand van een artikel uit Le Figaro van 26 februari 2007. Hij beweert dat hij niet over de Green Zone heeft gesproken, maar over de wijk Al-Kadra en verwijst naar zijn verklaringen (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 6 en 17) en het plan van Bagdad gevoegd bij het verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 3). Verzoeker betwist de motivering over de veiligheidsnormen en stelt dat zijn vader niet is gevlucht naar de Green Zone, maar naar zijn zus die in Al-Khadra woont, dichtbij de wijk van de ouderlijke woning in Al-Amria.

Verzoeker betwist de conclusie dat hij een apathische houding had ten opzichte van de vermeende situatie van zijn vader en acht het oordeel van de Commissaris-generaal heel subjectief, in strijd met *"de maatregelen die in het handvest van de hoorzitting worden geadviseerd"*. Hij stelt dat het verband met Bagdad moet worden gemaakt en dat hij zijn vader eenmaal is gaan bezoeken in Chamchamal. Voor het overige is enkel de advocaat geweest voor het laten ondertekenen van de volmacht voor de verkoop van hun woning.

Verzoeker acht het verleden van zijn vader wel relevant en herhaalt dat zijn vader terroristische feiten ten laste worden gelegd op basis van artikel 204 van de Iraakse strafwet in tegenstelling tot artikel 2004 dat door een slechte vertaling werd neergeschreven, een artikel dat uiteraard niet bestaat. Hij stelt, met verwijzing naar UNHCR's *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq"* van 31 mei 2012 en naar een arrest van de Raad, dat niet wordt betwist dat zijn vader officier was bij de luchtmacht en dat hij leider was van het regiment, zodat verzoeker behoort tot een familie van een militair en dus een bijzonder profiel heeft.

Verzoeker stelt dat zijn vaders strafdossier dateert van 2009 en dat het volledig in handen is van zijn vroegere advocaat. Hij kan onmogelijk er nog aan geraken gelet op de tijdspanne. Louter op basis van deze feiten kan geen volledige beslissing worden genomen over de asielaanvraag.

Tot slot merkt verzoeker op dat de vraag naar de behoefte aan bescherming niet wordt gesteld, dat hij een bijzonder profiel heeft als soenniet in Bagdad en gaat in op de vervolging van de soennieten in een algemene toelichting over een gegronde vrees voor vervolging en het onderzoek ernaar, waarbij hij ook refereert naar het *"Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak"* van Buitenlandse Zaken van Nederland van april 2015, enkele arresten van de Raad en het voordeel van de twijfel. Hij vraagt zich nog af wat het nut

is van de intimidatie tijdens het CGVS-interview en verwijst naar punt 5 van het gehoorhandvest van het CGVS. Hij heeft als zodanig het niet gevoeld.

- Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat vele objectieve bronnen de cijfers en argumenten van de Commissaris-generaal tegenspreken: de vele burgerslachtoffers in Bagdad in 2015-2016, het openbare leven dat is stilgevallen, de corruptie en de invloed van sjiiitische milities. Hij refereert naar informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad en aanslagen van IS in Bagdad. Hij is van mening dat er behoefte is aan humanitaire bijstand en dat geen enkel normaal leven mogelijk is in Bagdad. Hij haalt daarbij het arrest J.K. e.a. t. Zweden aan van het EHRM van 23 augustus 2016 en benadrukt dat hij een soenniet is van Bagdad.

2.1.2. In een aanvullende nota van 5 januari 2017 voegt de Commissaris-generaal volgende documenten:

- COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016."* van Cedoca van 12 augustus 2016 (stuk 1)
- UNHCR's *"Position on Returns to Iraq"* van 14 november 2016 (stuk 2).

2.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter zitting voegt verzoeker documenten in verband met het proces van zijn vader.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het citeren van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, internationale en nationale bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op internationale bescherming.

2.3. Verzoekers kritiek op de motivering betreffende de vlucht van zijn vader van Amria naar Kadra vindt geen steun in zijn afgelegde verklaringen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven heeft verzoeker verklaard dat de streng beveiligde Green Zone een minder strenge toegangscontrole kent dan zijn wijk Al-Amria en dat zijn vader naar een streng bewaakte *"Green Zone"* ging vluchten. Het feit dat verzoeker nog een Green Zone incorrect situeert in Al-Kadra (verzoekschrift, stuk 1), bevestigt enkel de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen op dit punt niet aannemelijk zijn en in strijd zijn met objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1). Het is immers niet aannemelijk dat zijn vader, indien hij zou worden gezocht, ondanks de scherpe controles aan verschillende checkpoints van Al-Amria kon vluchten naar Al-Kadra, een volgens verzoeker beter gecontroleerde zone dan de Green Zone.

De motivering dat verzoeker weinig interesse toonde in de situatie van zijn vader en dat zijn apathische houding ten opzichte van de vermeende situatie van zijn vader de ongeloofwaardigheid enkel versterkt, dient samen te worden gelezen met de vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de detentie van zijn vader belangrijke tegenstrijdigheden bevatten. Verzoeker betwist geenszins de omstandige motivering waarbij wordt vastgesteld dat zijn asielrelaas warrig en tegenstrijdig is op dit punt. Bijgevolg kan de Raad de motivering bijtreden dat bijkomend verzoekers apathische houding enkel deze vaststelling versterkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden detentie van zijn vader.

Verzoeker stelt dat het Baath-verleden van zijn vader wel degelijk werd vervolgd en verwijst naar artikel 204 van de Iraakse strafwet. De Raad dient echter vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing steun vindt in het administratief dossier. De loutere bewering dat er een misvatting is te wijten aan een foutieve vertaling van het wetsartikelnummer vindt geen steun in het administratief dossier (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 10). Het is algemeen geweten dat een legerofficier lid moest zijn van de Baath-partij. Verzoekers vader is echter reeds sinds 1990-1991 gepensioneerd. Zowel het tijdstip van de berechting (in 2009) als het loutere lidmaatschap zijn weinig overtuigend voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. In 2005 begon de *"de-Baathificering"* al, enkel kopstukken van het Baath-

regime zijn berecht geweest of diegene van wie bewezen kon worden dat ze misdaden gepleegd hebben. Gevraagd naar de activiteiten van zijn vader binnen de Baath-partij, gaf hij te kennen dat hij daar geen weet van heeft (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 5). Hij wist echter wel heel precies te vertellen over het wapen dat zijn vader hanteerde ten tijde van de Irak-Iran oorlog (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 4). Er is bijgevolg geen enkele indicatie dat zijn vader een prominent lid was binnen de Baath-partij en dat verzoeker omwille van zijn vader zijn verleden iets te vrezen zou hebben. Bovendien is het algemeen geaccepteerd dat mensen lid waren van de Baath-partij, daar het vaak een noodzaak was om aan een job te geraken (Landeninformatie, stuk 15, nr. 2). Ook is het bij wet verplicht dat elke rechtbank haar handelingen kadert in de toepasbare wetgeving en hier expliciet melding van maakt (Landeninformatie, stuk 15, nr. 3). In het gerechtelijke document dat verzoeker heeft overlegd, wordt er verwezen naar artikel 2004, een artikel dat niet terug te vinden is in de Iraakse strafwet (Landeninformatie, stuk 15, nr. 4). Het document voldoet dus niet aan de minimale vormvereisten. Bovendien is het niet mogelijk om berecht te zijn geweest voor iets dat niet strafbaar is volgens de wet, aangezien het loutere lidmaatschap van de Baath-partij in elk geval onvoldoende is. De Raad treedt de conclusie van de Commissaris-generaal bij dat verzoekers vader nooit berecht is geweest voor zijn lidmaatschap van de Baath-partij en dat verzoeker op geen enkel moment enige vrees diende te koesteren voor vervolging uit hoofde hiervan.

Verzoeker legt in de aanvullende nota opnieuw het vrijlatingsbewijs (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 6) en nog drie brieven voor, maar de Raad merkt op dat deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen omdat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV. Bovendien doen deze nieuwe documenten afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij niet aan stukken kan geraken. In elk geval merkt de Raad op dat dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben voor het asielrelaas indien deze kaderen in aannemelijke verklaringen, wat hier niet het geval is.

Wat de voorgehouden problemen als soenniet in Bagdad betreft, beperkt verzoeker zich tot het volharden in zijn verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu hij geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn religie als soenniet verbonden incidenten heeft aangehaald. Wat de "*intimidatie*" betreft, dit is het stuk van het CGVS-interview dat ingaat op de problemen bij eventuele (veiligheids)controles in Bagdad (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 18), kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zijn verklaringen herhaalt. Dit betoog laat niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 5) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem en door de Commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: *"Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht."*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*"IDP's"*) op te vangen (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Daargelaten de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben is de verwijzing naar de arresten van de Raad, niet dienstig gelet op de voorliggende landeninformatie in onderhavig dossier die actueel is. Ook wordt elk dossier individueel beoordeeld en na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP